

на З. Стоянова, като върни, но добавя още нѣкои свѣдѣния, като съ това се старае да разясни скрититѣ причини на умразата между двамата дѣатели. А Заимовъ, продължава г. Страшимировъ, знае тая обида и казва, че Ботйовъ е узурпиралъ мѣстото на Каравеловъ и станалъ самозванъ прѣдседателъ на приврѣмното българско революционерно правителство. Заимовъ мисли още, че поетътъ — революционеръ се билъ вече много промѣнилъ по онова врѣме; че въ послѣдния периодъ на неговата дѣятелность, който периодъ захваща туку прѣдъ свадата съ Каравелова, въ Ботйова станало едно психическо прѣчупване, и той отишелъ твърдѣ далечъ въ грубия животъ. Обаче

4. стр. 165 — 6: Сжщинскитѣ причини за обидата и враждата съ Каравелова трѣбва да се коренятъ — говори г. С. — дълбоко въ оние душевни процеси (у Ст. Заимова тие „душевни процеси“ сж означени съ думитѣ „психическо прѣчупване“; тождеството трѣбва да е пълно въ всѣко едно отношение! р.), които сж се вършили по онова врѣме въ душата на Ботйова.

5. стр. 171: г. Страшимировъ не отрича, какво при по-близко разглеждане, става явно, че раздорътъ на двамата дѣатели е принципаленъ, а не плодъ на раздразнителность и случайна лична обида, както казва Заимовъ и З. Стояновъ, но

6. стр. 178—9: „Ако при самото лично спрѣчване Каравеловъ бжде казалъ въ лицето Ботйову нѣщо подобно (нѣкоя клюка или др. п. ? р.), което, разбира се, може всѣкога да се прѣдположи, то послѣдниятъ го пише вече на приятеля си (разбирай Драсовъ, не Каравеловъ ! р.) като извършено: щѣха да ме изпроводятъ въ влажнитѣ рудници, но не успѣха“. — „Такива прѣувеличения не сж за върване у Ботйова, който се възбуждалъ до самозабрава, а подобни примѣри не липсватъ, както ще видимъ по-нататкъ.“ Защото